

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος > 4,50

Ἑξάμηνος > 5,50

Τριμήνιος > 2,50

Τριμήνιος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαΐου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Στὸ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης εὐρίσκετο ἀπὸ χθές καὶ ἡ Κολέττα.

Τὴν εἶχε φέρῃ ἡ κ. Μορέιγ, λέγουσα ὅτι δὲν μπορούσε πιά νὰ τὴν κρατήσῃ, γιατί ὁ ἀδελφός της, ὁ κ. Ἀγκλάς, εἶχε νὰ τὴν πληρώσῃ ἕνα μῆνα καὶ οὔτε κἂν τῆς ἀπαιτοῦσε στὰ γράμματα ποῦ τοῦ ἔστειλε.

Ἔτσι ἡ Λουίζα ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ ἐντὸ σπιτί τὸ κοριτσάκι καί, μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀνδρός της, θὰ ἔβλεπαν.

Ἡ Κολέττα ἐδέχθηκε τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ μὲ τὴ συνηθισμένη της γαλήνη καὶ τώρα φλυαρεῖ φαιδρὰ μὲ τὸν φίλο της Ἑρρίκο, ἐνῶ ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς κάνει τῆς τελευταῖες ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδιοῦ του.

— Τύχη ποῦ τὴν ἔχεις, τοῦ ἔλεγε, νὰ πᾶς τόσο μακριὰ καὶ νὰ ἰδῇς τόσες χώρες!

— Καὶ δὲν λυπᾶσαι καθόλου, ποῦ θὰ λείψω τόσον καιρό; τὴ ρώτησε ὁ Ἑρρίκος.

Ἡ Κολέττα ἐλόυνγε τῆς χρυσῆς της μποῦκλες καὶ ἀποκρίθηκε ἥσυχα:

— Ὅχι!

Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς πειράχθηκε.

— Πῶς ὄχι; εἶπε. Δὲν μάγαπᾶς λοιπὸν σὺν ἀδελφόν σου;... Μποροῦσε τοῦλάχιστο νὰ ἦσουν πιδὺ εὐγενής...

Ἡ Κολέττα ἔβαλε ἑξαφνα τὰ γέλια.

— Μὰ ξέρεις γιατί δὲν μὲ μέλλει; εἶπε. Γιατί κ' ἐγώ

ὄθλω πολὺ γρήγορα στὸ Ρίον-Ἰανέιρο.

— Θᾶρθης καὶ σὺ; στὸ Ρίο;... φώναξε κατὰπληκτος ὁ Ἑρρίκος. Μὲ ποῖν; Γιατί δὲν πιστεύω νᾶλθῃς ἐλομόναχη.

Ἡ Κολέττα εὐδόκησε τέλος πάντων νὰ ἐξηγηθῇ.

— Ἐγνώρισα, εἶπε, ἐντὸ κατάστημα

ἕναν κύριο Ἀλβαράδο μὲ τὴν κυρία του. Εἶνε πολὺ, μὰ πολὺ πλούσιοι καὶ δὲν ἔχουν παιδιὰ. Ἐτκέσθησαν λοιπὸν νὰ πάρουν μαζί τους ἐμένα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ θέλω κ' ἐγώ... γιατί μάγαποῦν.

Σώπασε λίγο κ' ἔπειτα ἐπρόσθεσε μὲ πικρία:

— Ἔτσι κ' ἔτσι, βλέπεις, ὁ ἀδελφός μου δὲν πολυνοιάζεται γιὰ μένα...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ διεκόπη ἀπὸ τὴ Λουίζα Ἀγκλάς, ποῦ γύρισε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

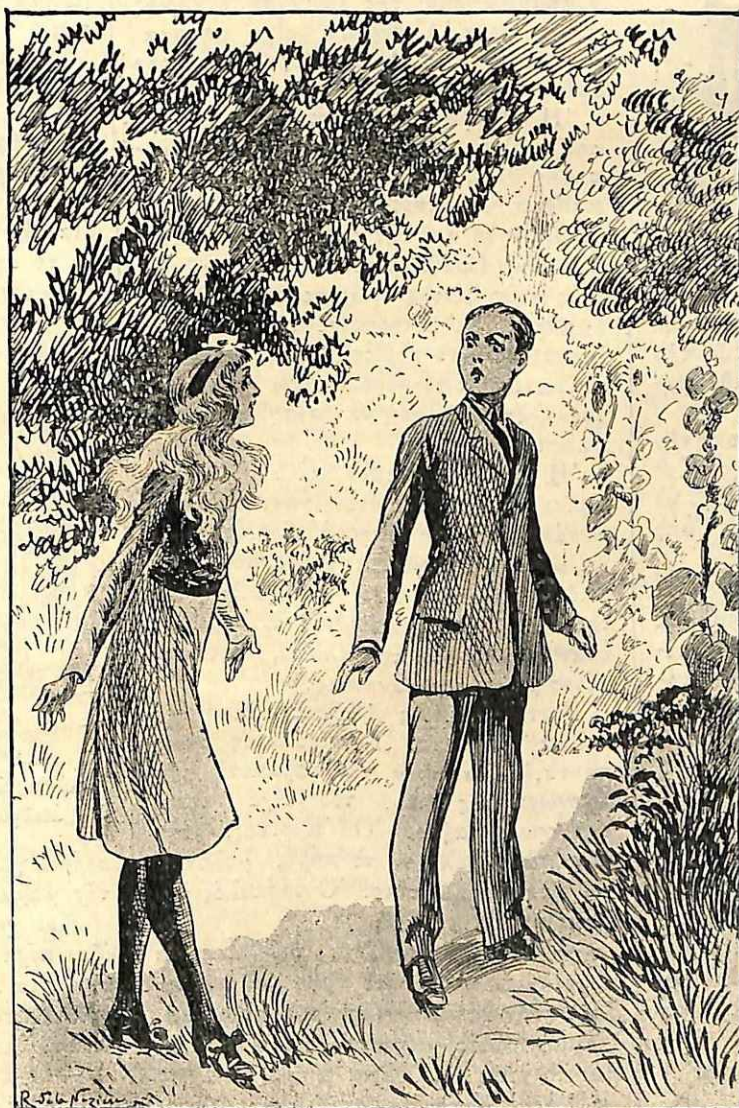
Ἦταν κατάχλωμη, συγχισμένη, καὶ δὲν ἀπαντοῦσε καθόλου ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἀδελφοῦ της. Εἶχε πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα καί, βυθισμένη στῆς σκέψεις της, ἀφορημένη, ἐκύτταζε μὴχανικῶς τὸν Ἑρρίκο, ποῦ ἀδειάζε τὰ συρτάρια του, ὅχι καὶ μὲ πολλὴ τάξι, μέσα 'ς ἕνα μασοῦλο.

Ἡ Κολέττα, μὲ τὸ συνηθισμένο της τᾶκτ, ἐνόησε ὅτι ἦταν περιττὴ καὶ βγήκε μὲ τρόπο ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Μόλις ἡ Λουίζα βρέθηκε μόνη μὲ τὸν ἀδελφόν της, τὸν ἔσφιξε ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ εἶπε:

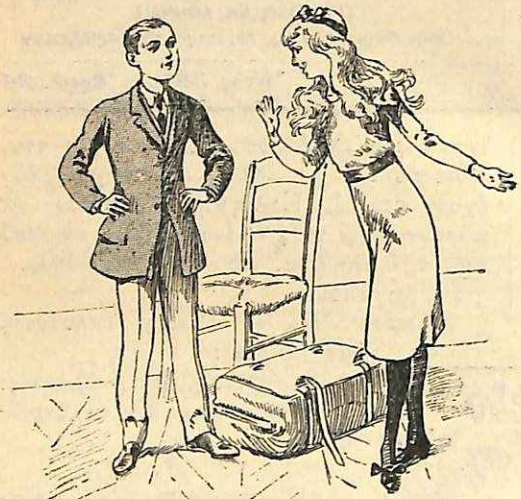
— Ἑρρίκο τὰ ξέρω ὅλα!.. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός μου, ἐπὶ τὴν ἰατρικὴν Ζωή. Εἶδα τὸν διευθυντή... Ὅχι, ὁ Ἀγκλάς δὲν ταξιδεύει γιὰ λογαρισμὸ τοῦ περιοδικοῦ. Ἐννοεῖς τί σημαίνει αὐτὴ ἡ χιπούσια, καὶ θέλω νὰ μοῦ πῇς ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν θάνη φοβερώτερη ἀπὸ τῆς ὑποψίης ποῦ μὲ βασανίζουν.

Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς ἔδω-

«Μὰ ξέρεις γιατί δὲν μὲ μέλει;... Γιατί κ' ἐγώ ὄθλω γρήγορα στὸ Ρίον-Ἰανέιρο!» (Σελ. 189, στ. α')

κίμασε ακόμη νάντισταθῆ, ἀλλὰ στὸ τέλος ἐκάμνη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὰ παρκαλῖα τῆς λατρευτῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς τῆς ἐξανέρωσε ὅλα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἀπάντησε στὴν Ὀστένδῃ τὸν ψευτοκόμητα Ρουσόσκῃ, ὡς τὴν τελευταία τους συνάντησι, μὲ τὸν Καντινιῶ, ποὺ ἐπροκάλεσε τὴ δραπέτευσί τοῦ κακούργου. Τῆς εἶπε γιὰ τῆς ἀμφιβολίας ποὺ εἶχαν ἀκόμη κι' ὁ Καντινιῶ καὶ αὐτός, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ρόλο ποὺ εἴπαιξε ὁ Ἀγκλὰς στὴν κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς καὶ

«Δὲν μάγαπῃς λοιπὸν σὸν ἀδελφὸ σου;»
(Σ. 189, στ. α'.)

τῆς ἐξήγησε πῶς ὁ δάσκαλός του κατώρθωσε νὰ νικηθῇ, ὅτι ὁ κακούργος ἔφυγε γιὰ τὸ Ρίον-Ἰανέρο, ὅπου θὰ πῆγαινε τώρα κι' αὐτός, ζητῶν τὴν ἀπόδειξι ποὺ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ νικηθῇ ἢ δίκῃ τοῦ πατέρα.

Ἡ Λουίζα ἄκουσε χωρὶς διακοπὴ τὴν μακρινὴ διήγησι τοῦ ἀδελφοῦ της. Καὶ βυθίσθηκε στὴν ἀπόγνωσι, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα της μιὰ κι' ἀπὸ τὸ μάτι της δάκρυ...

Ἐμάθαινε τώρα ἡ δυστυχισμένη, ὅτι ἦταν γυναίκα ἐνὸς κακούργου κι' ὅτι ἔμενε μονάχη στὸν κόσμῳ, τὸν πατέρα της στὴ φυλακὴ καὶ μὲ μόνο στήριγμα τὴν ἐλαφρόμυαλὴ ἐκείνη μητέρα, ποὺ ἀποτελοῦσε ἀκόμη μιὰ εὐθύνῃ γι' αὐτή.

Ἐστέκετο ἀκίνητη, σιωπηλὴ, χλωμή, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό, ἀσπρημένη.

Ὅταν τὴν εἶδε ἔτσι ὁ ἀδελφός της, ὠρμησε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπε:

— Λουίζα!... μὴν ξεγνᾷς ὅτι εἶμαι κι' ἐγώ... Ἐχεις καὶ μένα, νὰ σὲ ὑποστηρίξω καὶ νὰ σὲ ἱκανοποιήσω. Ὅσο μικρός κι' ἂν εἴναι ὁ ἀδελφός σου, ἔχει τώρα στὴ ζωὴ του ἕνα σκοπὸ, κι' ὁ σκοπὸς αὐτὸς τὸν κάνει μεγάλον. Αὐτὸν τὸν παλῆο-Ἀγκλὰς, ποὺ σ' ἐγέλασε, ἀδελφοῦλα μου, ἐγὼ θὰ τὸν ἐρωτῶ, ὅσοι μέρους τοῦ κόσμου κι' ἂν πάη. Αὐ-

τὸς θὰ εἴναι στὸ ἐξῆς ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Στὸ ὑπερωκεάνειο

Ἡ «Γαλλία», ἕνα θαυμάσιον βαπόρι τῆς Νοτιο-Ἀτλαντικῆς Ἑταιρείας, εἶχε ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Μπορντώ, μὲ τρι-ἀκόσιους πενήντα ἐπιβάτες, γιὰ τὴν Νοτιο-Ἀμερικὴν.

Μέσα 'ς αὐτοὺς τοὺς ταξιδιωτὲς ἦταν ὁ Ἑρρίκος Σομῶ, ὁ ἐπιλεγόμενος «Μικρὸς Δαλλινύ» καὶ—ποῖς ἄλλος νομίζετε;—ἡ Κολέττα! Ναι, ναι! ἡ Κολέττα ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει, πρὸ ἐλπίων ἡμερῶν, εἶναι Ἑρρίκο. Ὁ μᾶλλον βέβαια τί τοῦ εἶπε:

«Σκοπεῖς κι' ἐγὼ νὰ λθω εἰς τὴν Βραζιλίαν!»

Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε, ὅτι ὅταν ἡ χαριτωμένη μικρούλα εἶχε μιὰ ἰδέαν, μιὰ ἐπιθυμίαν, πάντα κατώρθωνε νὰ τὴν πραγματοποιή. Βασιζομένη εἰς τὴν μεγάλη συμπάθειαν ποὺ τῆς εἶδειχεν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀλδραράδο, εἶχε παρκαλῖα πολλὰ τὴν Λουίζαν Ἀγκλὰς νὰ τὴν ἀφίση νὰ πάη μαζί τους.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἑρρίκου, ποὺ ἡ φυγὴ τοῦ συζύγου της τὴν ἄφινε σὲ μιὰ δυσκολίαν θέσι, ἔκρινε ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Κολέτταν νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τῆς καλῆς διαθέσεως τῶν πλουσίων Βραζιλιανῶν. Ἐξήγησε γι' αὐτὸς τοὺς ἑξένους πληροφορίες κι' ἔλαβε λαμπρές. Κι' ἀποφάσισε τότε νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ τὸ κορίτσι, πάντα μὲ τὴ συμφωνίαν νὰ τὸ φέρουν πίσω μετὰ ἕνα χρόνον, ὅταν δηλαδὴ θὰ ξαναγύριζαν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Κολέττα λοιπὸν κι' ὁ Ἑρρίκος εὐρίσκοντο κι' οἱ δύο στὸ γιγαντιαῖον ὑπερωκεάνειο. Μὲ τὴ διαφορά μόνον, ὅτι ἐκείνη, μὲ τὴν οἰκογένειαν Ἀλδραράδο, ἐταξίδευε πρώτη θέσι κι' εἶχε ὅλη τὴν ἄνεσιν· ἐνῶ ὁ καίμενος ὁ Ἑρρίκος ἦταν εἰς τὴν πρῶταν τοῦ πλοίου, στοιβαγμένος μὲ τοὺς μετανάστες.

Γιατί ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς δὲν εἶχε πολλὰ χρήματα. Γενναϊόδωρος ὅπως πάντα, ὁ Καντινιῶ, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, τοῦ εἶχε δώσει ἕνα χιλιάγραν. Ὁ Ἑρρίκος, εἰς τὴν ἀρχήν, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πάρῃ, μολοντὶ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο. Ὁ δάσκαλός του ὅμως ἐπέμεινε πολὺ.

— Μὴ μ' ἐμποδίζεις, τοῦ εἶπε, νὰ συντελέσω κι' ἐγὼ εἰς τὸ ἔργο ποὺ ἀνέλαβες, εἰς τὴν ἀποκατάστασι τοῦ φίλου μου Σομῶ. Χωρὶς χρήματα, δύσκολα γίνεται τὸ κάθε τι. Εἶσαι μικρὸς κι' ἔχεις νὰ ὑπερνικήσῃς πολλὰς ἄλλας δυσκολίας. Ἀφισέ με λοιπὸν νὰ σοὺ ἐξασφαλίσω τὰ μέσα τῆς ζωῆς γιὰ τοὺς πρώτους τουλάχιστον μῆνες. Δὲν μπορεῖς

νὰ μοῦ πῆς «ἐργάζομαι καὶ ζῶ». Πρέπει νὰ ἔχῃς ἐλεύθερον τὸν καιρὸ σου καὶ ἡσυχίαν τὸ κεφάλι σου, γιὰ νὰ κάνῃς ὅ,τι χρειάζεται καὶ νὰ ξαναβρῇς τὸν γαμπρὸ σου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃς λίγα χρήματα. Ἀργότερα, ἅμα μοῦ γράψῃς τὴ διεύθυνσί σου, μπορῶ νὰ σοὺ στείλω καὶ ἄλλα.

Ἔτσι ὁ Ἑρρίκος ἐδέχθη τὰ χίλια φράγκα κι' εὐχαρίστησε θερμότατα τὸν καλὸν ἄνθρωπον γιὰ τὴν πολὺτιμη βοήθειάν του. Ἀλλ' ὅμως, χωρὶς τὰ χρήματα ἐκεῖνα δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτα. Δυστυχῶς ὅμως, τὴν ἡμέραν ποὺ θάφηνε, εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λουίζα νὰ βγάλῃ κατὰ γλῶσσαν ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ἕνα χορτονόμισμα τῶν 50 φράγκων καὶ τὴν ἄκουσε νὰ ψιθυρίῃ:

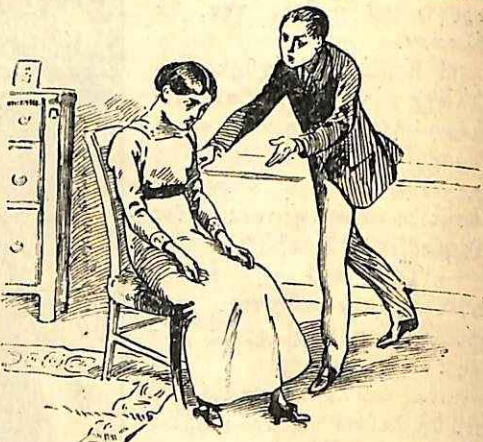
— Τὸ τελευταῖον!

— Κ' εἶπαι; πῶς θὰ κάμῃς; τὴν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐρῶ κι' ἐγώ; ἀποκρίθηκε ἡ Λουίζα. Βρῆκα κάποιαν ἐργασίαν δακτυλογραφική... Ἐλπίζω νὰ μὴ στερηθῇ ἡ μαμὰ τὸ γάλα της καὶ τὴν κοτολέτταν της.

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς δὲν τὴν ἄφισε νὰ τελειώσῃ. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴ φόδρα τοῦ γιλέκου του τὸ χιλιάγραν ποὺ εἶχε ράψῃ ἐκεῖ, καὶ τῆς τὸ ἔδωσε, λέγων παρακαλεστικά:

— Εἶνε ἡ προκαταβολὴ ποὺ μοῦ δώσαν γιὰ τὴν περιοδείαν... Κάμε μου τὴ χάριν νὰ τὸ κρατήσῃς γιὰ τὸ σπῆτι... πολὺ σὲ παρακαλῶ. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ συνεισ-

«Αὐτὸν τὸν παλῆο-Ἀγκλὰς, ποὺ σ' ἐγέλασε, ἀδελφοῦλα μου...» (Σελ. 190, στ. α'.)

σφέρω γιὰ τὸ γάλα καὶ τὴν κοτολέτταν τῆς μαμμῆς.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ πολὺ, ἡ Λουίζα πῆρε τὸ χιλιάγραν, πάντα μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἀδελφός της ἀνῆκε σὲ σοβαρὸ, σὲ πλούσιον θίαν, καὶ ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε τίποτα.

— Μπράβο! εἶσαι καλὸ παιδί! τοῦ εἶπε μ' ἕνα φιλί.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ὁ Ἑρρίκος Σομῶ, ὁ ἐπιλεγόμενος «Μικρὸς Δαλλινύ», ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὸ εἰσιτήριο τῆς

τρίτης θέσεως, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει, ἅμα ἐβθασαν στὸ Μπορντώ, ὁ κ. Πασκαλέ, ὁ ἄξιος ἱμνησάριος τοῦ κινήματος γραφικὸν θιάσου.

Τὸς αὐτὸς ὁ Πασκαλέ, ἀπὸ τοὺς μ. π. ο. ἐκείνους τοῦ θεάτρου, ποὺ αἰωνίως ἀρίστουν γι' αὐτὸν τὴν μεγάλη ἐπιχειρήσι ποὺ θὰ τοὺς κάμῃ ἐκατομμυριούχους, κι' ἐντωμεταξὺ γάνονται σὲ μικροεπιχειρήσεις, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐξασφαλισμένον οὐτὲ τὸ ψωμί τους.

Μ' ὅλην τὴν ἀπειρίαν καὶ τὴ νεότητά, ὁ Ἑρρίκος, ἅμα μίλησε λίγο μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐκατάλαβε, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ καὶ ὁ Καντινιῶ, ὅτι δὲν ἦταν πολὺ σοβαρὴ ἡ κινήματος γραφικὴ αὐτὴ «περιοδεία».

Καὶ πρῶτον-πρῶτον, ὁ Πασκαλέ φάνηκε τόσο ἀδέξιος μὲ τὸν πλοίαρχον τῆς Γαλλίας, ὥστε γρήγορα κατὰλαβε κι' αὐτὸς μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ δώσῃ εἰς τὸ πλοῖον τῆς παραστάσεως ποὺ ἐλογάριαζε. Ὅσο γιὰ τῆς σκηνῆς ποὺ θὰ ἐκινήματος γραφεύσαν, ὁ Ἑρρίκος ἔμαθεν ἐκπληκτός, ὅτι ὁ θαυμασιὸς ἱμνησάριος δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰγοράσῃ τῆς ταινίας ποὺ ἐχρειάζοντο!

Ἦν' αὐτοὺς τοὺς ἔρους, τὸ ταξίδι δὲν ἐπρομηνύετο γιὰ τὸν Ἑρρίκο πολὺ εὐνοϊκόν. Περνοῦσε τῆς ὥρας του καθισμένος ἐπάνω σὲ κάτι ξύλιναν κιβώτιον, πῖω ἀπὸ μιὰ σχεδιά, ποὺ τὸν ἐχώριζε κάπως ἀπὸ τοὺς ἄλλους ταξιδιωτὲς τῆς τρίτης καὶ τὸν ἄφινε ἐλεύθερον νὰ βυθίζεται σὲ σκέψεις, —κάθε ἄλλο παρὰ ρόδινας...

Ὡ, ἂν ἤξευρες, ὅτι ἡ μικρὴ του φίλη Κολέττα εὐρίσκετο μέσα στὸ ἴδιον πλοῖον, ὀλίγον μόνον μέτρα μακρύτερα, ἐκεῖ ἐπάνω, στὰ πολυτελῆ σαλόνια καὶ στὰ καθάρὰ, ὀλόφωτα καταστρώματα! Ἀλλὰ τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν τόσο χωρισμένα μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ μεγάλο βαπόρι, ἀπὸ τοὺς φραγμοὺς τῶν θέσεων καὶ τῶν κοινῶν τάξεων, ὅσο κι' ἂν κατοικοῦσαν σὲ δύο πόλεις διαφορετικές.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Μπορντώ κι' ἡ ἀκτὴς τῆς Γαλλίας χάθηκαν μακριὰ εἰς τὸν ὀμιχλώδη ὁρίζοντα, τὰ δύο παιδιὰ, καθένα εἰς τὸν κόλπον του, ἔχον τὴν παράξενην ἐκείνη ἐντύπωσι, ποὺ τὴ γινώριζαν ὅλοι ὅσοι ἔκαμαν ποτὲ μεγάλο ταξίδι.

Τὴν τύρην, τὴν παραζάλην, τὸ θόρυβον τῆς ἀναχωρήσεως, διαδέχεται μιὰ σιωπὴ βαρεῖα, καταθλιπτική... Ἡ ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ εἶνε τὸ ἴδιον μελαγχολικὴ 'ς ὅλες τῆς θέσεις. Οἱ ἐπιβάται κυττάζουνται, χαίρειονται ψυχρά. Ἐπειτα, λίγο-λίγον, γνωρίζονται καλλίτερα καὶ κάνουν παρέαν. Ἔτσι σχηματίζονται διάφοροι φιλικὸι ὀμίλοι, ποὺ διασκέδάζουν ὅπως μποροῦν. Οἱ προνομιούχοι ἔξαφνα,

ποὺ χαίρουνται τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἄνεσιν τῆς πρώτης, διερραγώνουν παιγνίδια, χοροὺς, συναναστροφές, κι' ἀρχίζει μιὰ ὥρα καὶ κοσμικὴ ζωὴ μέσα εἰς τὴν πόλιν ποὺ πλέει.

Αὐτὴ τὴν εὐχάριστον ζωὴν ζοῦσε τώρα κι' ἡ Κολέττα εἰς τὴν «Γαλλίαν», ὅπου γρήγορα, μὲ τὴν χάριν της καὶ τὴν εὐμορφίαν της, τοὺς ἔκαμε ὅλους φίλους καὶ θαυμαστας, πρὸς τοὺς νὰ ἱκανοποιῶν κάθε τῆς ἐπιθυμίαν.

Ὅταν ἐσηκώετο, εὐρίσκει πάντα ἕναν ἐπιβάτην, ποὺ τῆς ἐπρόσφερε λουλούδια τῆς σέριρας, γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὰ βαπρία ἔχον ἀπ' ὅλα, ἀκόμη καὶ θερμότητι. Ἐπειτα εἶπαιξε εἰς τὴν κατὰ στρωμα πάλιν, τὴν νύκτα νὰ τὴν ἀνοίγαν τὴν ὄρεξι γιὰ νὰ καταδροχθῇ τὰ πολυάρθρα καὶ πλούσια γεύματα, ἀδιάκοπα σχεδὸν στὴν πρώτη θέσι, ἀπὸ τῆς ἐννέας τὸ πρωὶ ὡς τὰ μεσάνυχτα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

Τὸ ἔτος 1898 εὐρίσκετο εἰς τὴν νέαν ἡμέραν, —τὴν ἀνοιξίαν, —ἐγὼ δὲ εὐρισκόμεν εἰς τὴν ἀνοιξίαν τῆς ζωῆς μου, τὴν ἡλικίαν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ γέλως ἀνθίζει εἰς τὰ χεῖλη μας ἀβίαστος, ὅπως αἱ φαιδραὶ ἀνεμῶνται εἰς τοὺς λόφους καὶ τοὺς φράκτας, τὸ δὲ δάκρυ μας στεγνώνει γρήγορα ἀπὸ τὰς ἐλπίδας, ὅπως ἡ πρωϊνὴ δρόσος ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἦτο ἕνα θαυμάσιον δελτινόν. Ἡ φύσις, γεμάτη ἀρώματα, ἐδέχετο μὲ χάριν τὰς τελευταίας ὥπεις τοῦ ἡλίου καὶ αὐτὴ μὲν μὲ τὰς μυρίας καλλονὰς της, ἐκεῖνος δὲ μὲ τὸ ζωογόνο του φῶς, ἐτχημάτιζαν ἕνα μαγευτικὸν σύμπαν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπερεῖχε τὸ ἴστορικὸν καὶ ἐνδοξὸν Παλαμῆδι, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ ἐφαίνετο ἐνωμένη μὲ τὸ γαλανὸν στερέωμα κι' ἐστολίζετο ἀπὸ ἀπαλὰ λευκὰ νεφύδια, ἐνῶ οἱ πόδες του ἐφίλουσαν ἀπὸ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου τὸ ἀρροστερανῶμενον κῆμα.

Κατὰ τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην ὥραν, ἐκαθήμεν παρὰ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας μας καὶ εἶχα πλησίον μου τὴν ἀγαπημένην μου μητέρα. Εἶχαμεν διακοπὴν τῆς ἐργασίας μας καὶ σιωπηλαί ἐθαυμάζαμε τὴν γύρω μας ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων, ὅταν ἀπέσπασαν τὴν προσοχήν μας τάνησχα, συνεχὴ καὶ ὀξεῖα τερετισματα ζεύγουσιν χελιδόνων, αἱ ὁποῖαι ἐπετοῦσαν γύρω εἰς μίαν φωλεάν, ἀπὸ τὰς πολλὰς ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀντικρινὴν παλαιὰν στέγην.

Εἰς τὴν φωλεάν ἐκείνην δὲν ἐφαί-

νοντο, ὅπως εἰς τὰς ἄλλας, τὰ κεφαλάκια τῶν νεοσσῶν, μὲ τὰ χρυσοκίτρινα ῥόμην τὰναμένοντα τροχόν. Οὐτε ἡκούοντο νὰ χαρμύσουν κελιδόνηματά των. Ἐπεκράτει ἐκεῖ σιωπή, ἡ ὁποία καθίσταται μεγαλητέραν τὴν ἀνησυχίαν τῶν δύο χελιδόνων. Τώρα ἤρχισαν νὰ τὴν συμπεριζωνται καὶ αἱ ἄλλαι χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐκεῖ πλησίον τὰς φωλεὰς των, κι' ἐπετοῦσαν τερετίχουσιν πλησίον των, ὥστε νὰ κινήσουν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀπορίαν μας.

Ἡ ἀπορία μας ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἡ φωλεὰ ἡ σιωπηλὴ κατέπεσε καὶ ἡπλώθησαν εἰς τὸν δρόμον τὰ συντριμμάτα της, μεταξὺ τῶν ὁποίων τέσσαρα πουλάκια ἄπτερα, νεκρά καὶ μικρὸς ὄφις ζωντανός!

Οἱ γείτονες, ἀντιληφθέντες τὸ συμβάν, τρέχουν εὐθὺς καὶ μεξύλα φονεύουν τὸν ὄφιν, ὅταν δὲ ἀπεμακρύνθησαν αὐτοί, τὸ δυστυχὲς ζεῦγος τῶν χελιδόνων ἐπέταξεν ἐπὶ τῶν συντριμμάτων καὶ ὁ ὄφης σπαρακτικὰ τερετίσματα, ὡς νὰ ἔστειλε πρὸς τὰ ἀτυχῆ μικρά τὸ τελευταῖον χαῖρε...

Τὸ συναίσθημα τῆς συμπαθείας τὸ ὁποῖον ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ ἀπροσδόκητος ἐκείνη σκηνή, μετεβλήθη εἰς ζωηρὸν θαυμασμὸν διὰ τὰς χελιδόνας, ἐπειδὴ μόλις αἱ ἔχουσαι ἐκεῖ πλησίον τὰς φωλεὰς των ἐνόησαν, ὅτι τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο ἔχασε τέκνα καὶ κατοικίαν, συνεκεντρώθησαν νὰ τὸ βοηθήσουν μετὰ σύντονον δὲ καὶ πυρετώδη ἐργασίαν, εἶχαν κατορθώσῃ νὰ κτισθῇ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν νέα φωλεὰ, πρὶν νὰ περάσῃ μιὰ ὥρα!

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ εὐγενὲς ἔργον τῶν χαριτωμένων πτηνῶν καὶ εἶδαμεν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς φωλεὰς των ὅλα τὰ ζεύγη, μαζί δὲ μὲ αὐτὰ καὶ τὸ ἐρημωθέν, ἐψιθυρίσαμεν: «Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε!..»

ΚΑ ΑΝΘΕΟΥ

Η ΔΟΞΑ

Δόξα εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων. Παγκόσμια φωτὸς πηγὴ! Δόξα εἰς ὅλα ἡρώων γένη, Πού λυτρώσαν αὐτὴ τὴ γῆ.

Μ' ἐκείνων τὴ χρυσὴ σοφίαν, Μὲ τούτων τὴν ἁγίαν ὁρμήν, Καίνουργι' ἄς πλάσωμε ἱστορίαν, Γεμάτην δόξαν καὶ τιμὴν.

Ἐχει στεφάναν ἡ Νικη ἀκόμη Στὸ δένδρον τῆς τοῖ ἱερῶ. Ἀπάτητοι τῆς Δόξης δρόμοι Προσμένουν ἡρώα τολμηρό.

Ἐμπρός! τοῦ ἔργου τὸν ἀγῶνα! Ἐκεῖ 'νε ὁ πύρινος παλμός, Ἐκεῖ τῆς Νίκης ἡ κορδῶνα, Ἀθανασίας ἀσπασμός!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

[Ἀπὸ τὰ νεοφανῆ -Ποιήματά του-].

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (συνέχεια)

Ο Ούίλλιαμ Τάυλορ έσβυσε τὸ ἡλεκτρικὸν φανάρι καὶ πάλιν τοὺς περιεκύκλωσε σκότος ψηλαφῆτόν.

«Εἶν' ἐκεῖ» εἶπεν εἰπὴ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἀλλὰ πόσοι; πέντε δέκα, περισσότεροι ἴσως, ὀλόκληρη ἡ συμμορία!..

Ο σύντροφος τοῦ Τάυλορ, ὀλιγώτερον ἀνδρείος ἀπὸ τὸν προϊστάμενόν του, ἤρθανθη φριχάσιν εἰς ὄλον του τὸ σῶμα. Ὁρισμένως, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχε φοβεράς ἀπαιτήσεις!

Ἐδάδιζαν τώρα πρὸς τὸν θάνατον καὶ οἱ δύο, καὶ ὅμως δὲν ὀπισθοχώρησαν. Ἐξηκολούθησαν νάναβαίνουν ἕνα ἕνα τὰ σκαλοπάτια, προσέχοντες μόνον νὰ κατοῦν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὰ κάμνουν νὰ τρίξουν...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ ἀτρόμητος, εἶχεν ἀναρριχηθῆ εἰς τὴν

δὲν ἀτελήνουν, διπλασιάζει, τριπλασιάζει τὸν κίνδυνον. Ἀλλ' ἀδιάρκον! ὁ νεαρός ντέκτιβ εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε θυσίαν τὸν Σκυλοκέφαλον νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκληματικόν του σχέδιον.

Τὰ σύρματα πρέπει νὰ κοποῦν, — κτυπᾷ λοιπὸν τὰ σύρματα κ' ἕνα-ἕνα τὰ κόβει.

Καὶ τὴν ἰδίαν στιγμήν ποῦ τὸ τελευταῖον σύρμα ὑποχωρεῖ εἰς τὰ κτυπήματα τοῦ χάλικος καὶ πίπτει, ὁ ἀρχιστυνόμος καὶ ὁ σύντροφός του εἰσβάλλουν εἰς τὴν σοφίταν.

Ὁ Σκυλοκέφαλος γελᾷ ἀγρίως, γελᾷ ὀριμδευτικῶς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τὸ χέρι του πιέζει τώρα τὸ κουμπί...

Ἀλλ' οἱ δύο ἀστυνομικοὶ προχωροῦν ἀνενόχλητοι, διότι τὸ πάτωμα ὑπὸ τοὺς πόδας των δὲν κινεῖται, τὸ μηχανήμα τοῦ ἀρχιλιηστοῦ δὲν λειτουργεῖ!

Μὲ τὸ σφύριγμα ποῦ κάμνουν οἱ ἀρχηγοί, ὅσοι ἀστυφύλακες εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς στέγης, εἰσέρχονται ἀμέσως εἰς

τὸς του. Κρίμα! ἐφθάσαμε πολὺ ἄργά!

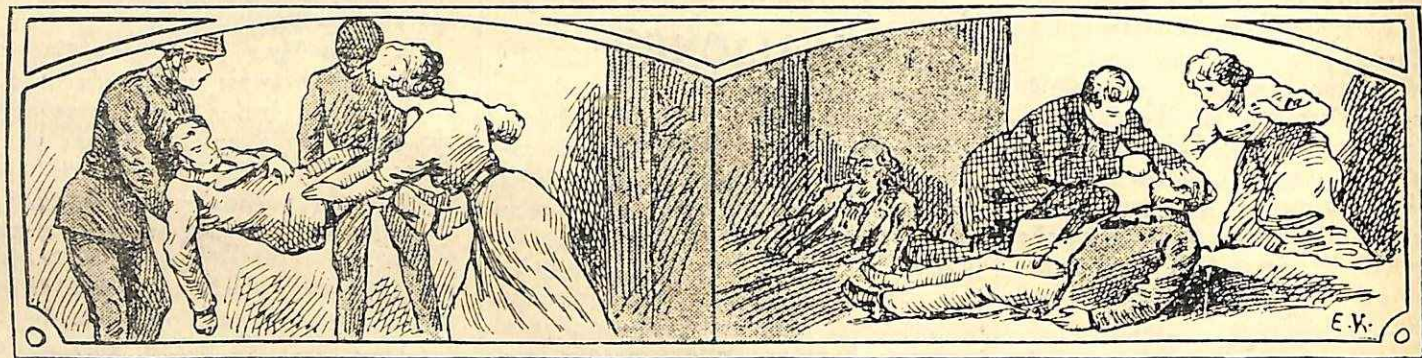
Ἐξημέρωσε. Ὑπὸ ἰσχυρὰν συνωδεῖαν, ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ ἄξιος σύντροφός του Ράλφ, ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν, ὁδηγοῦνται εἰς τὸ Λονδίνον, ἐνῶ ὁ Τάυλορ καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ, βοηθούμενοι ἀπὸ μερικὸς ἀστυφύλακας, μεταφέρουν τὰ σώματα τοῦ Μαρκητίου Δερινὺ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν οἱ βασιτάζοντες αὐτὰ κατέρχονται εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς βίλλας, μία νεάνις ὀρμᾷ εἰς προὔπαντήσιν των, ἀπωθεῖ τοὺς ἀστυφύλακας, σκύπτει ἄνωθεν τῶν ἀψύχων σωμάτων καὶ ἐκβάλλει σπαρακτικὴν κραυγὴν, βλέπουσα τὸ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Ἀμερικανοῦ!

Εἶνε ἡ Νέλλη Χόλκερ, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα της.

— Πληγωμένος; ἐρωτᾷ τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος τὴν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι. Εἶνε πληγωμένος, ναί;..

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀστυνόμος ἀργεῖ ὀλίγον νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἡ Νέλλη, νομίζουσα

κορυφὴν τοῦ στύλου, ὁ ὁποῖος ἐδάσταζε τὰ ἡλεκτρικὰ σύρματα καὶ προσεπάθει νὰ κόψῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεβίβαζαν τὸ ρεῦμα εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Σκυλοκέφαλου. Ἐκινδύνευε νὰ καῖ ἀπὸ ἡλεκτρικοὺς σπινθηρὰς ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ μὴ ἔχων ἐργαλεῖα, ἐκτυποῦσε τὰ σύρματα μὲ πέτρες.

Ἐπιτέλους ἕνα σύρμα ἀπεκόπη, — φεῖδι τοῦ ὁποίου τὸ δάγκημα θὰ ἦτο κεραυνόβολον, — συνεστράφη καὶ κατέπεσεν εἰς σπείρας παρὰ τὴν βάση τοῦ στύλου. Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ προσπαθεῖ τώρα νὰ κόψῃ τὸ δεύτερον. Ἐβάλε μίαν πέτραν πλατεῖαν μεταξὺ τοῦ σύρματος καὶ τοῦ στύλου καὶ μὲ μίαν ἄλλην πέτραν, μυτερήν, τὸ κτυπᾷ ὅσον εἰσφέρει δυνατότερα.

Ἡ ἐλαχίστη ἀδεξιότης, ἡ παραμικρὰ ἀπροσεξία θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποστῇ ἕνα ἡλεκτρικὸν σπινθηρὰ, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν μετέβαλλεν εἰς στάκτην... Ἐὰν κατὰ λάθος ἤγγιζε τὸ σύρμα, τὸ ἔψαυε μόλις, θὰ ἐκεραυνοβολεῖτο αὐτοστιγμὴ ἀπὸ τὸν ἡλεκτρισμόν...

Τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκείνης, σχε-

τὴν σοφίταν. Ἦσυχος, βέβαιος ὅτι τὸ κινητὸν πάτωμα ἤρκει νὰ τοὺς σώσῃ, ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν λάβῃ κανὸν ἄλλο μέτρον ἀμύνης, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς καταβάλλουν τώρα σχεδὸν ἀμαχητεῖ.

Ἀλλῶς τε ὁ Σίμων καὶ ὁ Ράλφ δὲν περιστοιχίζονται εἰμὴ ἀπὸ πέντε μόνον συντρόφους· οἱ ἄλλοι εἶχαν δραπετεύσῃ πρὶν περικυλωθῇ ἡ βίλλα.

Ἀμα συνελήφθησαν κ' ἐδέθησαν οἱ ληστές, ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ ἤρχισαν νὰ ἐρευνοῦν τὴν σοφίταν.

Ἐξάρνα ὀπισθοχώρησαν ἔντρομοι ἐνώπιον θεάματος ἀπαισίου. Ἐκεῖ, εἰς μίαν ἄκρην, ἐξηπλωμένα τὸ ἕν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἶδαν δύο ἀνθρώπινα σώματα ἀναίσθητα.

— Ὁ Μαρκήσιος καὶ ὁ Ἀμερικανός! φωνάζει ὁ ἀρχιστυνόμος, παρατηρῶν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαναρίου τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

— Τοὺς ἐσχότωσαν!... Οἱ κακοῦργοι, τοὺς ἐσχότωσαν! ἀπαιτᾷ ὁ σύντρο-

ζουσα ὅτι ἐμάντευσε τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν, ρίπτεται θρηνοῦσα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ πατέρα της.

— Ὁχι! ξεφωνίζει σὰν τρελλή· πῆτέ μου ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια... πῆτέ μου ὅτι... εἶνε ψέμματα!

— Ὁ πατέρας σας δὲν ἔχει τίποτε! ἀκούεται ἔξαρνα ἡ φωνὴ τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ· ὁ πατέρας σας εἶνε μόνον ἀποκοιμισμένος.

Ἡ νεάνις στρέφεται, κλονιζομένη ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς συγκίνησιν. Ὁ ντέκτιβ μὲλις προσθάνει νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀφίσῃ νὰ πέσῃ κάτω.

— Ἀποκοιμισμένος;... ψιθυρίζει ἡ Νέλλη, μὴ ἐννοοῦσα υἱοῦτε· πῶς κοιμᾷται ἐστὶ βαθεῖα;...

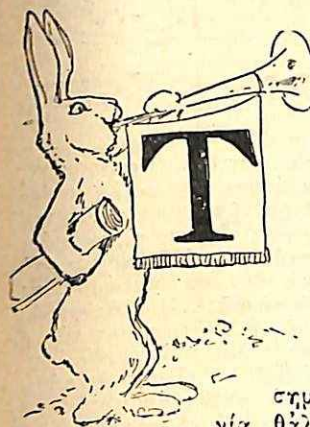
Ἀλλ' ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ, ὁ ἀρχιστυνόμος, ἀνεγνώρισε τὸν Μωρίς Ζιλλάρ. Καὶ ἐφορμῶν ὡς θηρίον κατὰ τῆς λείας του, ἀρπάζει τὸν νέον ντέκτιβ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀνδρῶν του, τοῦ περᾶ ἀμέσως τὰς χειροπέδας.

(Ἐπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΕΙΩΝΩ

σήμερα τὴν πρόχειρη αὐτὴ μελέτη γιὰ τὸν Σοσιαλισμό, μὲ μιὰ ἀναπαράστασι τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος. Εἶπαμε, ἐπὶ ὑστερ' ἀποκάλυψος καιρῶ, ἡ σημερινὴ κοινωνία θάλλεξ μωρή.

Γι' αὐτό, καὶ μόνο γι' αὐτό, μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι. Εἶνε κάτι ποῦ θὰ γίνη χωρὶς ἄλλο, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γίνη, γιὰτὶ ὅλη ἡ πεῖρα ποῦ ἔχουμε ἀπὸ τὸ παρελθόν, ὅλη ἡ ἱστορία, μᾶς διδάσκουν, ὅτι κάθε τόσο ἡ κοινωνία ἀλλάζει, μεταβάλλεται. Ὡς τώρα ἔχει περάσῃ ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερες μορφές. Ὁ περάσῃ λοιπὸν κ' ἀπὸ μίαν ἄλλην. Καὶ πάλι, οὕτε αὕτῃ δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία, ἡ ὀριστική. Ἀργότερα θὰ ἔλθουν καὶ ἄλλες. Γιὰτὶ ἡ κοινωνία εἶνε ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ποῦ ἐξελίσσεται ὀλοένα καὶ προοδεύει. Κι' αὕτῃ ἡ ἐξέλιξις, αὕτῃ ἡ πρόοδος δὲν ἔχει τέλος. Μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ ὀλοένα νὰ γίνεταὶ εὐτυχής. Τὴν τελείαν εὐτυχίαν δὲν θὰ τὴν φθάσῃ ποτέ· πάντα ὅμως θὰ τὴν πλησιάζῃ.

Ἡ μεγάλη σοσιαλιστικὴ κίνησις τῶν ἡμερῶν μας μᾶς πείθει ὅτι ἡ κοινωνία βρίσκεται στῆς παραμονὴς μιᾶς ἀλλαγῆς. Εἶνε τὸ σύμπτωμα, τὸ δείγμα, ὅτι ἡ καινούρια μορφή πλησιάζει. Πῶς θὰ εἶνε ἀκριβῶς αὕτῃ ἡ μορφή; Πῶς θὰ εἶνε ἡ κοινωνία τοῦ μέλλοντος; Αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ξέρουμε. Οἱ φιλόσοφοι, οἱ κοινωνιολόγοι, οἱ σοσιαλισταί, ἔχουν κάμη διάφορα προγράμματα, διάφορα σχέδια. Ἄν θέλετε, καὶ διάφορες προφητείες. Ἄλλοι προφητεύουν μιὰ γενικὴ καὶ ἀπόλυτη κοινωνικὴ συνείδηση. Ἄλλοι προλέγουν καὶ τὴν κατάργησιν ἀκόμη τῆς οἰκογενείας, γιὰτὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τότε παρὰ μιὰ μόνη οἰκογένεια, ἡ Πολιτεία, κ' αὕτῃ θανατρέφῃ ὅλα τὰ παιδιά. Ἄλλοι ὀνειρεύονται τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν ὅλων τῶν πολιτισμένων λαῶν, μιὰ σοσιαλιστικὴ νὰ ποῦμε παγκόσμια Ὁμοσπονδία, ὁπότε θὰ καταργηθῇ κ' ὁ πόλεμος γιὰ νὰ βασιλεύῃ αἰώνια ἡ εἰρήνη.

Ἄλλοι πάλι φρονοῦν, ὅτι ἡ ιδιοκτησία δὲν μπορεῖ νὰ καταργηθῇ ἐντελῶς,

ὅτι καὶ στῇ σοσιαλιστικὴ κοινωνία θὰ ἐπιτρέπεται κάποια περιουσία, — πάντα μέχρις ἐνὸς ὅριου, — ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν θὰ εἶνε ἡ μόνη ἐργοδότης καὶ ἡ μόνη οἰκογενειάρχης. — ὅτι θὰ γίνονται καὶ ἄλλες ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις, ὅτι θὰ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλες μικρότερες οἰκογένειες, αὐτοτελὴ μέρη τῆς μεγάλης, σὰ σήμερα, — ὅτι ἡ ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶνε ὡς ἕνα βαθμός, — ὅτι ἡ γενικὴ ἀδελφοποίησις τῶν λαῶν δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ὅτι πόλεμοι, μεταξὺ πολιτισμένων καὶ ἀπολίτιστων, θὰ γίνονται ἀκόμη καὶ τότε.

Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα εἶνε λεπτὸ μέρειες. Μᾶς εἶνε λοιπὸν ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ τῆς προσδιορίσουμε ἀπὸ τώρα μὲ ἀκρίβεια καὶ νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα: Αὐτὸ θὰ γίνη — αὐτὸ δὲν θὰ γίνη. Γιὰ ἕνα μόνο μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι: ὅτι κάτι θὰ γίνη. Ἡ κοινωνία, ὅπως εἶνε σήμερα, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ αἰώνως. Ὁ ἀλλάξῃ. Καὶ ἡ ἀλλαγὴ αὕτῃ θὰ γίνη ὅσο τὸ δυνατό πρὸς σύμφωνα μὲ τὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικόν. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ, ὁ πολίτης, στῇ νέα κοινωνία, θὰ εἶνε οἰκονομικῶς ὅσο τὸ δυνατό πρὸς ἀνεξάρτητος. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ τότε πλούσιοι καὶ πτωχοί. Δὲν θὰ ὑπάρχουν ὅμως ὑπέροπλοιοι καὶ ἀμύπητοι, πολυεκατομμυριοῦχοι καὶ πειναλέοι ἢ γυμνοί. Κάθε ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ ἐξασφαλισμένα τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Γιὰτὶ κάθε ἄνθρωπος θὰ εἶνε ἐργάτης καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας θὰ μοιράζονται, ἂν ἔχῃ μὲ ἀπόλυτη, τουλάχιστο μὲ περισσώτερη δικαιοσύνη ἀπὸ σήμερα. Κι' ἂν δὲν καταργηθῇ ἡ οἰκογένεια, ἡ ὁ πόλεμος, ἡ δὲν ξέρω τί ἄλλο, θὰ λείψῃ ὅμως... ἡ ἐλεημοσύνη. Γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος τόσο πτωχός, τόσο ὀθλιός, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκη νὰ τὸν ἐλεήσουν. Ἄν θὰ εἶνε γέρος ἢ σακάτης, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἐργάζεται, ἡ Πολιτεία θὰ φροντίζῃ γι' αὐτόν, ὅπως φροντίζει σήμερα γιὰ τοὺς ἀπομάχους καὶ τοὺς ἀποστράτους της.

Ἐτσι θὰ εἶνε, ἀπάνω-κάτω, μὲ γενικὲς γραμμές, ἡ μέλλουσα Κοινωνία. Ἐκεῖ τείνουν σήμερα ὅλα. Κάθε μορφωμένος, ἀνώτερος ἄνθρωπος, ἕνα τέτοιο Ἰδανικὸ κυνηγᾷ. Ἡ φιλοσοφία, ἡ φιλολογία, ἡ ποίησις, ἡ τέχνη, ἀκόμη καὶ ἡ πολιτικὴ, ἐμπνέονται σήμερα ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ ἀγάπην, ἀπὸ μιὰ βαθεῖα συμπάθεια πρὸς τὰ πρὸ δυστυχισμένα κοινωνικὰ στρώματα, πρὸς τὸν κάτω λαόν, πρὸς τὸν ἐργάτην, καὶ ζητοῦν τὸν φωτισμό του, τὴν ἀνύψωσί του, τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης του, τὴν εὐτυχίαν του. Γίνονται ἀγῶνες πνευματικοί, ποῦ θὰ τοὺς διαδεχθοῦν καὶ ἀληθινοὶ πόλεμοι, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ αὐτὸ τὸ Ἰδανικόν. Ἡ ἀπεργίαις,

ποῦ εἶπαμε προχθές, ἡ συγκρούσεις μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἀστυνομικῶν, εἶνε, ὡς ποῦμε, ἡ πρῶτος ἀψιμαχίαις τοῦ μεγάλου πολέμου. Ὅταν οἱ σοσιαλισταὶ γίνουν πολλοί, θὰ ζητήσουν κ' αὐτοὶ νὰ ἐπιβληθοῦν μὲ τὴν βίαν. Ἀλλὰ κ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴ γίνη. Τὸ μεγάλο ζήτημα μπορεῖ νὰ λυθῇ εἰρηνικά. Γιὰ καμμιὰ λεπτομέρεια, τὸ ξαναλέω, δὲν μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι. Βέβαιοι εἰμαστε μόνο γιὰ τὴν γενικὴν ὁρμήν, δηλαδὴ ὅτι εἴτε μὲ πόλεμον, εἴτε εἰρηνικά, ἡ κοινωνία, ἀπ' αὕτῃ τῇ μορφῇ, θὰ περάσῃ σὲ μίαν ἄλλην. Καὶ ἡ ἄλλη αὕτῃ θὰ εἶνε καλλίτερη, ἀνώτερη, τελειότερη.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α') Παιχνίον

Ἐστάλη ὑπὸ Κάμιας Πυλαγινού

BI			
NEI	GHP	ΛΟΣ	
ΑΣ	ZAM	O	ZHS NI
PAΓ	GAM	ΓΗΣ	
ΠΕ			

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ποταμῶν τῆς Ἀφρικῆς.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ Ἑνα Σαμωτόπουλο

La bout de patience vient à tout.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ μία παροιμία.

Δηλώσεις: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.) Ἰδοὺ πῶς θὰ περιστραφοῦν οἱ κύκλοι, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἡ προτομὴ τοῦ Κικέρωνος. — β.) Μαδρίτη, Βαρκελώνη, Σαραγόσσα, Βαλεντία, Κάδιξ. — γ.) Ἡ συνειδησις ἐλέγχει. — δ.) Le vin est tiré, il faut le boire. (Μπῆτες στὸ χορὸ, πρέπει νὰ χορέψῃς.)

χώς, ούτε και τήμερον ἔχω τόπο· γράψε μου μιὰ ἀπάντησι πολὺ σύντομη, διὰ τὸ ἐπόμενον") *Τακτικὸν ἀναγνώστην* (ὅτι σχεδὸν αἱ μεταφράσεις ποῦ ἔλαβα, ἐνεκρίθησαν ἢ θὰ ἐκρίνοντο ἀπὸ καθηγητῶν τῆς Γαλλικῆς· ἐνὶ ὅμοις ἐπρεπε νὰ ἐκλέξω τὰς καλλιτέρας·) *Βασ. Γ. Το.* (τὰ «Π. Πνεύματα» ποῦ μοῦ στέλλεις, ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖς «τὴν ὁδοὺν τῆς Διαπλάσεως», εἶνε τόσον γνωστά, ὥστε σὲ βεβαίω ὅτι ἐν ἐπισημοῦντο, ἢ συντελοῦν εἰς τὸ ἐναντίον·) *Τιτῶκον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δὲν ἀμφισβῆλω, ὅτι θὰ κάμῃς λαμπρὰς ἐξετάσεις·) *Μεσοσηριακὴν Ἀκτὴν* (ἔστειλα·) *Ἐνετικὸν Λέοντα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἡρωίδα Ἑλληνοπούλαν* (τὰ κοριτσάκια σὲ ἀντασπάζονται καὶ ὁ μπαμπᾶς τῶν σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· σχεδὸν κάθε χρόνῳ ὁ θάσος Πλάσσα ἐπισκέπτεται τὴν πόλιν σου· ὥστε ὑπάχει ἐλπίς νὰ ἴδῃς καὶ τὸ «Φίδρο τοῦ Λεθάνε») *Στενημαχιατάκι* (δὲν ἐνόησα καλὰ τὴν ἀπορίαν σου· ὅταν λυπᾶται κανεὶς, κλαίει· ὅταν χαίρεται, γελᾷ καὶ χοροπηδᾷ· τί φαίνεται καὶ δὲν φαίνεται;) *Φοῖξον* (ἡ «Παροσημοφόρησις» σου ἐνεκρίθη καὶ ἐτυπώθη· ἀλλὰ ἔμεινε διὰ τὴν ἐπομένην *Σελίδα* καὶ νὰ τὸ ἐξεύρης·) *Ὀνειροδὴ Ἑλλάδα* (ἔστειλα·) *Ἀφελὴ Σανθούλαν* (εἴθε!) *Σαμωιόπουλο* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ παύ·) *Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ* (ἔστειλα, ἔχει καλῶς·) *Φιλόπατρι* (ἔστειλα·) *Ν. Παβ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀθάνατον Βοναπόρην* (ἔστειλα· ὅχι, δὲν εἶνε συνδρομητρία· τὸ ἄλλο εἶνε ἀγόρι·) *Κυπριακὴν Εὐκλειαν* (ὅχι γράφω εἰς τὸ προσεχές·) *Ἡρώα Βελισσαρίου* (ἐλήφθησαν αἱ Ἀσκήσεις καὶ διωροθύθη ἡ ἡλικία·) *Ι. Κυρ.* (χωρὶς ψευδώνυμον, δὲν ἐπιτρέπεται· ὡς ἀδελφὸς ὅμως συνδρομητοῦ, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃς·) *Ἀνθος τῶν Λειμώνων* (εἰς τὸ προσεχές·) *Τρελλὴν Κεφαλλονίτην*. *Κεκουμμένον Ὁθασυρόν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Μαΐου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

295. Δεξιόγραφος

Ἐργαλεῖον τοῦ ζωγράφου
Μ' ἕνα σύμφωνον ἐνάνω
Καὶ βασιλίσσαν ἀρχαίαν
Καὶ σεμνὴν σοῦ φανερώσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντινίου.

296. Στοιχειόγραφος

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγίου.
Τὸ κεφάλι μου ἂν κοπῇ
Καὶ διπλὴ γίνῃ ἡ μέση,
Χῶμα τότε θὰ φανῇ
Στῆς θαλάσσης τὸν πυθμένα
Ποῦ χρυσίζει τὴν ἀκτὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλληνοφ.

297. Μεταγραμματισμός

Εἶμαι Κράτος μακρινόν,
Μ' ἂν τὸ πρῶτόν μου ἀλλέξῃς,
Τὸ βιβλίον σου θὰ ἴδῃς
Ποῦ γιὰ μένιν ἔσως θὰ ψάξῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυαίου τῶν Σπετσῶν.

298. Δημῶδες Αἶνιγμα

Κλειδώνω, ξεκλειδώνω,
Τὸν κλέφτην βρίσκω· ἔσθ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τοῦ Ἑλληνοφ.

299. Συλλαβισμός Ρόμβος

Τὴν ἀρχὴν κοινὴν εἰς ὅλους
Ὅτι ἴδῃς τοὺς Ἀθηναίους,
Τὸ ἐπόμενον νησάκι

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς : 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς : 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδետος δρ. 3—Χρυσὸς δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδետος 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδետος δρ. 7—Χρυσὸς δρ. 10.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδետος δρ. 8—Χρυσὸς δρ. 10.

Στὸ Αἶγαιον ξεχασμένο.

Ἐπιστήμη τὸ κατόπιν,

Μουσικὸς ἀρχαῖος κλέους.

Τέλος γράμμα σὺν τὸ πρῶτο

Καὶ... τὴν λύσιν περιμένω.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἑνα Χιωτάκι.

300. Ταῦ

+++++ = Κάτοικος χώρας ἐλληνικῆς.

+ = Πέλαγος.

+ = Πρωτεύουσιν.

+ = Εἶδος στρατιώτου.

+ = Κράτος.

+ = Χώρα τῆς Βαλκανικῆς.

+ = Ἀριθμός.

Ἡ καθέτος ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτη

301—305. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Ψαράς, τυρός, μικρός, θύρα, αἶων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελεύθερης Κερκυραίας

306. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητομένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, σχηματίζουν πετηνὸν ὠδικόν :

1. Θεά. 2. Μέρος τοῦ λόγου. 3. Ποταμός τῆς Ἰταλίας. 4. Κριτὴς τοῦ Ἀδου. 5. Ἀρχαῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴ τῆς Μάννας

307. Φωνηεντόλιπον

λγν - πρπν - κρπν - μ - π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

Ο μένει « Ἀετός καὶ ὄρνις » σπυ σπυ

Ο μένει « Κόραξ καὶ ἀλώπηξ » 1913

Ο μένει « Γεωργός καὶ ὄφις » 1914 λε οὔ.

57 σπυ σπυ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνου Φειδίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλ 8 καὶ 9

86. Καίσαρ (Κέξ, δά·) — 87. Σιρόκος (σύρω, Κῶς). — 88. Πόρος-σπόρος. — 89. Λίμνη.

90. Α 91. ΤΡΑΠΕΖΑ

ΚΥ-ΡΙ- Α Ρ Α Π Ν

Α-ΡΙ-ΣΤΟ-ΚΡΑ-ΤΗΣ Α Λ Η Θ Ε Ι Α

Α-ΚΡΑ-ΤΟΣ Π Θ Ι Π

ΣΗΣ Ε Π Ε Ι Δ Α Ν

Ζ Ι Α Ο

Α Ν Α Π Ν Ο Η

92. ΝΕΙΛΟΣ (ἔλος, λίων, αἶνος, σίλος). — 93. ΚΥΠΡΟΣ (Κρόνος, Ὑάιν, Πάρος, Ρώμη, Ὅστις, Σῦρος). — 94. Εὐσέβης τὰ πρὸς τὰ θεῖα. — 95. *Εἰ θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν* (ἔθω ὡς — με θῆ μο — νοῦ εἰς κα θυμὸν.)

96. Μύκονος (μῆ, κῶνος). — 97. Σκύρος — Σῦρος — Εὐρος. — 98. Τὸ δάκτυλ ο καὶ τὸ δακτυλίδι.

99. ΚΗΡΙΟΝ 100.—101.1. Ἡ Μορέζ(ε)μ.

Ἡ Λ Ι Ο Σ ὠραία. 2. Ἡ Ρώμη. — 102.

ΡΙΟΝ Ἡ σπονδυλικὴ στήλη.

Ι Ο Ν 103.—107. Διὰ τοῦ Β. Βό-

ΟΣ λος, βάρος, βομός, ἀβαξ,

Ν ἄμβων. — 108. ΙΑΣΙΟΝ

— ΑΙΟΛΟΣ (Ἰσπανία, Ἀντίξας, Σολομών, Ἰμαλίας, Ὄφιορδος, Ναυσιχά.— 109. Οὐδὲς· ἐλεύθερος· ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν. — 110. *Οἱ Πέρσαι ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων* (ὑπὲρ σὲ ἐν-οἶκοι 0' εἰς ἀν-ὕπὸ τὸν ε - λιών).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 4 — 10 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ποιήτρια Σαπφώ, Π. Η. Χαρδαβέλλας, Β. Γ. Τσακίρης, Μ. Π. Μακρῆς, Ε. Σ. Μαντζαρωτάκης, Ἀλξ. Γ. Α. Γαλλάνης, Μᾶς Ἐρλεῶ, Ζ. Ὀλεον, Ὁ. Κνόλλιμπεργκ, Φ. Λένμαχ, Π. Α. Ψύλλογλου, Ἰωάννα Θ. Μπάρα, Χ. Ν. Φωγκίστας, Ν. Κ. Χαροκόπος, Π. Π. Καρανίκας, Σ. Στ. Πίκουλας, Ἐλένη Χρ. Σπηλιοπούλου, Χρ. Τσαμάλης.

ΑΛΗΚΟΝΤΟΥΖΙ: Ἀντ. Σ. Κωνσταντόπουλος. ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου, ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρούσσος, Χαρίκλεια Ε. Κάτσια.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μάραδης.

ΙΘΑΚΗΣ: Σπ. Βλημάς, Πάρις Πατῆς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης,

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Πηνελόπη Α. Τσουκιά, Ἐλένη

Γ. Μονάκη, Δημήτρα Σουρέφ, Μαρία Χ. Μο-

τσενίγλου, Α. Γ. Δεσούλας, Ἐλισ. Γ. Δεσούλα,

Αλκ. Α. Νεράντης, Αλκ. Σ. Βρανίκα, Μαρία Σ.

Τίττα, Μαρία Βρανίκα, Ὀλγα Ἀγγουράκη,

Λουκία Α. Κακολίτη, Λουκία Σ. Λιαροπούλου,

Εὐτυχία Ν. Γιαννουση.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σπ. Κοιλίας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδωρόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀντωνία Σ. Βουτσινά, Κατίνα

Α. Γκίνη, Χρ. Α. Σκολίδης.

ΛΗΣΟΥΡΓΟΥ: Ἀγγελική Π. Ἰακωβάτου,

Κάκια Πυλαρινού.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Β. Φ. Μπουρνέλης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Α. Χ. Ὀλύμπιος, Ε. Κ. Ζαρό-

κώστας, Λιβνία Ἀνθῆ, Εὐάγ. Ι. Παπαδόπουλος,

Κ. Κ. Κοντόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Ἀχ. Ι. Πλατυμέσης,

Π. Σ. Καραμάλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Ν. Παυλῆς, Α. Α. Ζου-

ντός, Ι. Π. Παυλῆς, Α. Γ. Περγουνάκης, Α.

Χ. Δωδωνικιώτης, Χ. Μ. Κοττάκης, Γ. Θ. Παγά-

γος, Π. Χ. Κολυβάς, Κ. Π. Καραβέσης, Ν. Ι.

Μπάραδης, Α. Α. Καλογιάννης, Ν. Π. Μελαχριν,

Ι. Τόγας, Α. Κοντολέων, Εὐάγγ. Α. Μάντακας,

Ν. Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀντωνία Κορωναίου,

Διου. Σ. Μπουδός, Χαράλ. Σ. Τσάλας.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι.

ΠΥΡΓΟΥ: Αιθαλομένος Ἀλιεύς, Α. Α. Ἀπο-

στολάκος, Ν. Βαρδελιώτης.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοδωρακάκου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀλξ.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Λάμπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάμει ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: Γ. Α. ΓΑΛΑΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΕΥΑΓΓ. Κ. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ ἐν Πύργῳ ὁ ὅποιος ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰουνίου.